

POSTANOWIENIE

Dnia 22 stycznia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z powództwa J. P.

przeciwko Skarbowi Państwa - Wojewodzie [...]

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 22 stycznia 2018 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powódki

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 19 kwietnia 2017 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. nie obciąża powódki obowiązkiem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego na rzecz Skarbu Państwa Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem odwoławczym, którego wymogi określa art. 398⁴ § 1 i 2 k.p.c. wskazując na jej cechy konstrukcyjne i nakładając na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze wniosku o przyjęcie do rozpoznania oraz jego uzasadnienia.

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie, zaś cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym.

Skarżąca we wniosku nie wyjaśniła, którą z przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. wskazuje jako uzasadniającą przyjęcie skargi do rozpoznania i jedynie można się domyślać, że wywód może dotyczyć wymogu wskazania zagadnienia prawnego albo potrzeby wykładni przepisów prawa.

W przypadku powołania we wniosku przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. należy sformułować zagadnienie prawne oraz przedstawić odrębną, pogłębioną argumentację prawną wskazującą na zaistnienie powołanej okoliczności uzasadniającej przyjęcie skargi do rozpoznania. Skarżąca nie podołała temu wymogowi, bo problem prawny został przedstawiony w sposób ogólny i opisowy, nie odpowiadający wymogowi sformułowania zagadnienia „do rozstrzygnięcia” (art. 390 § 1 k.p.c.), czyli wyznaczającego dwie możliwe odpowiedzi.

Powołanie we wniosku przesłanki określonej w punkcie drugim wymaga wskazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni, bądź niejednolita jego wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które należy przytoczyć. Skarżąca nie wskazuje przepisu, który ma budzić poważne wątpliwości, a zatem nie wątpliwości zwykłe, a wątpliwości kwalifikowane, wynikające z rozbieżnej jego wykładni przez judykaturę i doktrynę. We wniosku ograniczyła się do powołania konieczności usunięcia wątpliwości co do istoty rozumienia legalnego zachowania alternatywnego (*causa superveniens*) i jego wpływu na treści orzeczeń dotyczących

odszkodowań. Przytoczone cztery wyroki Sądu Najwyższego prezentują tożsamą wykładnię tej instytucji prawnej, a odmiennosc rozstrzygnięć wynika z odmiennych stanów faktycznych. Żadne z tych orzeczeń nie eliminuje, co do zasady, możliwości powoływania się na przyczynę rezerwową przez pozwanego w procesie o odszkodowanie za szkodę majątkową. Podkreśla się w nich natomiast, że zastosowanie tej instytucji wymaga spełnienia określonych warunków, analizowanych w oparciu o konkretne okoliczności sprawy, a przede wszystkim uwzględnienia, że zgodne z prawem alternatywne zachowanie sprawcy szkody, jako rezerwowa przyczyna szkody polega na rekonstruowaniu hipotetycznego stanu majątku poszkodowanego, miarodajnego dla ustalenia rozmiaru szkody, przy założeniu, że jej sprawca zachowałby się w sposób zgodny z prawem, choć to także prowadziłoby do powstania uszczerbku w majątku poszkodowanego.

Treść uzasadnienia wniosku nie pozwala także na przyjęcie, że został on oparty na przyczynie określonej w art. 398⁴ § 1 pkt 4 k.p.c., bo oczywista zasadność skargi kasacyjnej zachodzi wówczas, gdy z samej jej treści wynika w sposób jednoznaczny, że wskazane w skardze podstawy zasługują na uwzględnienie. Oznacza to, że z przedstawionych argumentów, bez konieczności dokonywania pogłębionej analizy prawnej, wynika jaskrawa sprzeczność wyroku z przepisami prawa niepodlegającymi różnej wykładni i niepozostawiającymi sądowi swobody oceny albo z podstawowymi zasadami orzekania obowiązującymi w demokratycznym państwie prawa, natomiast skarżąca nie wykazuje, że nastąpiły uchybienia przepisom prawa o charakterze elementarnym, mającym charakter oczywisty i widoczny *prima facie*.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.). Z uwagi na charakter sprawy oraz sytuację majątkową skarżącej, o kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 102 i 108 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

aw

jw